

กรุ่นกลิ่น แก้วกัลยา

วราภัย

กรุ่นกลิ่นแก้วกัลยา

แต่งโดย วรารัตน์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ราคา 219 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558 (ฉบับเพิ่มเติม)

สุธี อึ้งกิจจานุกิจ ที่ปรึกษา

ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน์ บรรณาธิการ

สาโรจน์ นาเจริญ ผู้ช่วยบรรณาธิการ

กรีนมายด์ ทีม กองบรรณาธิการ

ฟ้าวัลย์ ครุฑเพชร พิสูจน์อักษร

จิณณวัตร ตริทิพย์รักษ์ ออกแบบปก

เคเค ทีม ออกแบบรูปเล่ม

จัดจำหน่าย กรีน บัคส์

1/554 ซ.รามคำแหง 190/2 ถ.รามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

Facebook : สนพ.กรีนมายด์ ; สำนักพิมพ์ จัสมิน

สามารถซื้อหนังสือของกรีนมายด์และจัสมินได้ที่ Shopee

คำนำ

กรุณกลืนแก้วกัลยา คือเล่มแรกในซีรีส์ 'บ่วงรักบรรพกาล' เป็นเรื่องราวในสมัยสมเด็จพระไชยราชาธิราชจนถึงสมัยสมเด็จพระมหาธรรมราชาธิราช ซึ่งเนื้อหาบางส่วนจะอิงประวัติศาสตร์ แต่ตัวละครทั้งหมดได้ถูกสมมุติขึ้นมา เจตนาของผู้เขียน ต้องการจะระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของบูรพกษัตริย์ไทย ที่ทรงเสียสละเลือดเนื้อเพื่อแผ่นดิน ให้ลูกหลานได้คงอยู่สืบไป หากมีเนื้อหาต่อนไหนผิดพลาด หรือขาดตกบกพร่องประการใด ผู้เขียนขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สุดท้ายขอขอบคุณพ่อกับแม่สำหรับวันนี้ ขอขอบคุณแฟนนักอ่านที่ติดตามกันมา ยินดีต้อนรับเพื่อนๆ ทุกคนค่ะ

ความรักยังคงงดงามอยู่เสมอ

วราวัณ

ตอนที่ ๑

แพขนตาหนาเริ่มกะพริบถี่ ก่อนจะค่อยๆ ปริตตาขึ้นอย่างช้าๆ ทว่าพอสบเข้ากับแสงสว่างที่ส่องลอดม่านเข้ามาก็หลับตาลงอีกครั้ง พยายามขยับตัวเล็กน้อย แต่พอรับรู้ได้ถึงความปลอดภัยที่แสนแปลกประหลาดขึ้นมา คิ้วเรียวก็ขมวดเข้าหากันทันที ช่มความปวดร้าวตามร่างกาย แล้วลืมตาขึ้นอีกครั้ง แม้จะรู้สึกถึงความหนักของเปลือกตาก็ตาม

“ข้าอยู่ที่ใดกัน...” เสียงพึมพำแผ่วเบา แต่ก็ทำให้คนที่หลับหงกข้างพุกนอนลืมตาขึ้นมองนายสาวทันที

“แม่นายฟื้นแล้วรีเจ้าคะ แม่นายเป็นเยี่ยงไรบ้าง เจ็บตรงไหน รีเปล่าเจ้าคะ” กำไลละล้าละลักถามด้วยความเป็นห่วงระคนดีใจที่ นายสาวรู้สึกตัวเสียที

อีกฝ่ายไม่ตอบคำถาม แต่กลับมองมาที่เธออย่างฉงน ทำให้ กำไลรู้สึกใจคอไม่ค่อยดี

“แม่นาย...” บ่าวผู้จงรักภักดีครางออกมาอย่างเป็นห่วง

“ข้าคอยแห้งเหลือเกิน ช่วยรินน้ำให้ข้าดื่มซักจอกเถิด”

กำไลชนกับท่าทีที่เปลี่ยนไปของเจ้านาย แต่ก็รีบปฏิบัติตามคำขอ เพราะรู้ว่าถ้าช้าเพียงเสี้ยววินาทีก็อาจทำให้นายสาวเกรี้ยวกราดได้

ร่างบางกล่าวขอใบเบาๆ ที่หญิงสาวมาช่วยประคองให้เธอ ลุกขึ้นนั่งเพื่อดื่มน้ำ ก่อนจะปล่อยให้เธอเอนตัวนอนอีกครั้ง

“แม่นายหิวมั๊ยเจ้าคะ”

หญิงสาวส่ายศีรษะ

“จ้ะบ่าวจักไปแจ้งข่าวกับคุณท้าวก่อนนะเจ้าคะ ว่าแม่นายฟื้น แล้ว และจักตามหมอมาดูอาการแม่นายด้วย” พูดจบกำไลก็หันหลังจะรีบเดินออกจากห้องไป ทว่าหญิงสาวเรียกไว้ก่อน

“เดี๋ยวก่อน!” กำไลชะงักขา หันมามองนายสาว ยังไม่ทันถามอะไร อีกฝ่ายก็เอ่ยขึ้นมาก่อน

“ที่นี้ที่ใด แล้วเจ้าชื่ออะไร”

“แม่นาย!!!” กำไลแทบจะหลุดตัวนั่งลงกับพื้น เมื่อได้ยินคำถามสุดท้าย

เมื่อเห็นคนถูกถามทำหน้าตกใจ หญิงสาวก็รีบเปลี่ยนคำถามใหม่ เพราะกลัวตัวเองจะไม่ปลอดภัย

“คือข้ายังมีหายดี ก็เลยรู้สึกสับสนไปหมด จำอะไรไม่ค่อยได้”

“เราอยู่ที่จวนของออกพระพิเชษฐไชยเจ้าคะ และบ่าวคือกำไล บ่าวของแม่นายแก้วกัลยาไงเจ้าคะ”

หญิงสาวเพิ่งจะรู้ว่าตัวเองชื่อ ‘แก้วกัลยา’ แต่ชื่อเจ้าของจวนที่กำไลพูดถึง เธอไม่รู้สักคืบเคยหรือได้ยินชื่อนี้มาก่อน

“เรามาอยู่ที่นี่ได้หลายขวบเดือนแล้ว ภายใต้การดูแลของคุณท้าวมรกต ท่านเป็นมารดาของคู่มั่นของแม่นายไงเจ้าคะ”

แก้วกัลยาเพิ่งจากรู้จักว่าเธอมี ‘คู่มั่น’ และเพื่อไม่ให้กำไลสงสัยในตัวเธอมากไปกว่านี้ หญิงสาวจึงโบกมือให้บ่าว

“เจ้าไปได้แล้วกำไล ข้าจักพักผ่อนอีกซักหน่อย”

“เจ้าคะ ข้าจักบอกให้ป้าสำลีมาอยู่เป็นเพื่อนแม่นายนะเจ้าคะ เพื่อแม่นายต้องการอะไร” เมื่อเห็นนายสาวพยักหน้า กำไลก็เดินออกจากห้องไป แก้วกัลยาจึงถอนหายใจออกมา พยายามจะลุกขึ้นนั่ง แต่ก็ลำบากเหลือเกิน จึงเลือกที่จะนอนพักอีกครั้ง จึงหลับตาลงช้าๆ ก่อนจะผล็อยหลับไปในที่สุด

ท่ามกลางทุ่งใหญ่ที่เขียวขจีไปด้วยหญ้าและต้นไม้ ตอนนี้ได้แปรเปลี่ยนไปเป็นสนามรบระหว่างอโยธยากับตองอู เนื่องจากพระเจ้าตะเบ็งชเวตี้ขยายอำนาจลงมาทางใต้เพื่อปราบอาณาจักรมอญแห่งเมืองหงสาวดี ซึ่งพวกมอญได้นำมาทางเชียงกรานที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของอโยธยา เมื่อพระเจ้าตะเบ็งชเวตี้ติดตามลงมาก็ได้ปะทะกับกองทัพของสมเด็จพระไชยราชา ซึ่งนำกองทัพไปรออยู่ที่เชิงไกรเชียงกรานด้วยพระองค์เอง

หญิงสาวมองการรบพุ่งของทั้งสองอาณาจักรที่เป็นไปอย่างดุเดือด จนบางครั้งอยากจะลุกขึ้นจับดาบไปต่อสู้กับเหล่าทหารตองอูดูสักครั้ง แต่เธอก็อ่อนแอเกินไปที่จะทำแบบนั้น จึงได้แต่ยืนดูอยู่ห่างๆ พร้อมกับส่งกำลังใจ จนกระทั่งเหลือบไปเห็นนายทหารอโยธยาคนหนึ่งพยายามจะเข้าไปแก้สถานการณ์ที่ลูกน้องของตนตกอยู่ในอันตราย จนอีกฝ่ายรอดพ้นคมดาบจากศัตรู แต่ทว่านายทหารผู้นั้นกลับถูกหอกที่พุ่งตรงมาจากทหารบนหลังม้าปักเข้าที่หลัง ก่อนจะทรุดตัวลงไปกองกับพื้นอย่างหมดหนทางสู้ หญิงสาวมองภาพนั้นด้วยหัวใจที่แตกสลาย น้ำตาไหลออกมาอย่างสุดกลั้น เธออยากจะถลาเข้าไปโอบอุ้มร่างนั้น แต่ก็มีใครบางคนดึงแขนเธอเอาไว้

“ปล่อย ปล่อยข้า...” เธอพยายามสะบัดมือที่แข็งปานคีมเหล็กออก แต่ก็ดูเหมือนเขาจะบีบแรงขึ้น เธอจึงหันไปมองแล้วสบตอกออกมาอย่างกรุ่นโกรธ “เจ้ามีสิทธิอะไร มาจับแขนข้าไว้!”

หญิงสาวพยายามมองหาอีกฝ่ายชัดๆ แต่มันช่างเลือนรางเหลือเกิน เธอเห็นแค่ค่าน้ำของเขาเท่านั้น

“กลับไปในที่ของเจ้าประเดี๋ยวนี้!”

“ข้ามิกลับ ข้าจักไปช่วยทหารอยุธยา!” ร่างบางสะบัดมือออกอย่างแรง แต่ก็ไม่สามารถหลุดพ้นจากมือใหญ่ไปได้

“ผู้หญิงเยี่ยงเจ้า จักไปช่วยใครได้ เอาตัวเองให้รอดก่อนเถิด”

“หยุดปากสกปรกของเจ้า แล้วปล่อยข้าประเดี๋ยวนี้!” หญิงสาวตะโกนออกมาอย่างเดือดดาล พลังมองไปที่ร่างนั้นซึ่งนอนนิ่งไม่ได้สติแล้วจู่ๆ น้ำตาที่แห้งเหือดไปก่อนหน้านี้ก็หลังรินออกมาอีกครั้ง

“แม่นาย... บ่าวอยู่ตรงนี้ มิต้องกลัวนะเจ้าคะ บ่าวจักปกป้องแม่นายเอง” บ้าสลีจับแขนเรียวที่ยกขึ้นไขว่คว้าอากาศลงข้างกายหญิงสาวแล้วค่อยๆ ลูบแขนบอบบางเบาๆ อย่างต้องการปลอบโยน ทำให้แก้วกัลยาลืมตาที่ขึ้นไปด้วยน้ำตาชื้นซ้าๆ

“เจ้า...” เธอไม่รู้จะเรียกอีกฝ่ายว่าอะไรดี จนกระทั่งนางเป็นคนเอ่ยชื่อของตัวเองออกมา

“สลีเองเจ้าคะ นางกำโลไปตามบ่าวมา บอกว่าแม่นายฟื้นแล้ว แต่พอบ่าวมาถึง ก็เห็นแม่นายยังนอนหลับอยู่ จึงนั่งเฝ้าอยู่ข้างๆ ตั้งนอนเจ้าคะ”

“จันรี แล้วนี่ข้าร้องให้ทำไมกัน” ประโยคหลังเหมือนจะถามตัวเองมากกว่า แต่สำลิก็พูดออกมา

“สงสัยแม่นายคงจักฝันร้าย จำได้มั้ยเจ้าคะ ฝันว่าอะไร”

แก้วกัลยาทำท่าคิด ก่อนจะพูดออกมา

“ข้าฝันว่าข้าอยู่ในสงคราม แต่ข้าไม่รู้วาระหว่างใครกับใคร ข้าเห็นผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก ข้ารู้สึกสงสารพวกเขา โดยเฉพาะชายคนหนึ่งที่ถูกหอกแทงจากข้างหลัง”

สำลืแทบไม่อยากจะเชื่อ ว่าได้ยินคำว่าสงสารออกจากปากแม่นายของนาง รวมถึงสีหน้า แววตา และท่าทีเห็นอกเห็นใจคนอื่น มันไม่เคยปรากฏขึ้นมาก่อน

“เอาไว้ม่แม่นายหายดีเมื่อไหร่ เราไปทำบุญกันตีมัยเจ้าคะ”

“ทำบุญ เยี่ยงไรรี”

“ก็ตักบาตร ไหว้พระ ถวายสังฆทานที่วัด เหมือนที่แม่นายเคยทำเมื่อตอนเด็กๆ ไงเจ้าคะ”

ตอนเด็กๆ เลยรี แก้วกัลยาคิดในใจ แล้วเมื่อเธอโตขึ้นละ ตัวเองทำอะไรบ้าง คงจะทำอะไรไม่ถูกไม่ควรเป็นแน่ เมื่อสังเกตเห็นใบหน้าของบ้ำสำลืไม่ค่อยสู้ดีนัก

“ข้าจักไปทำบุญเมื่อข้าหายดีแล้ว ฝากบ้ำสำลืช่วยจัดเตรียมของทำบุญให้ข้าด้วย”

เป็นครั้งแรกที่นายสาวเรียกตนอย่างสนิทสนมและเป็นกันเอง ทำให้บ้ำล่ำลือดอิมออกมาไม่ได้ และนั่นก็ทำให้แก้วกัลยาอิมออกมาเช่นกัน ช่างเป็นรอยยิ้มที่อ่อนหวาน ละมุนละไม ซึ่งมันไม่เคยเกิดขึ้นมาหลายปีแล้ว ตั้งแต่...

กำไลเดินลัดเลาะสวน ผ่านทางเดินเล็กๆ ที่โรยด้วยกรวดสีดำมาที่บ้านทรงไทยหลังใหญ่ มีชานเรือนที่กว้างขวางและสวยงามด้วยการแกะสลักกระเบื้องไม้ด้วยลายฉลุ ด้านหน้าจวนเป็นลานกว้าง ปลูกดอกเฟื่องฟ้าสีชมพูสลับขาวดูละลานตา กำไลสอดสายสายตาไปทั่วบริเวณใต้ถุนจวน เมื่อไม่เห็นบ่าวของจวนใหญ่ ก็ยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะรีบสาวเท้าขึ้นจวนไปรายงานคุณท้าวมรกดถึงอาการของนายสาว แต่ทว่า...

“จ้กรีบไปไหน อีกำไล!”

หญิงสาวชะงักเท่า หันมองตามเสียงก็พบกับนางปริก บ่าวคนสนิทของคุณท้าวกับลัว่อีกสองคนกำลังยืนเท้าเอวมองเธอด้วยแววตาเยาะหยัน

“ข้าจ้กมาแจ้งข่าวสำคัญกับคุณท้าว” กำไลจิกตามองทั้งสามอย่างท้าทาย

“ข่าวสำคัญนั่นแหละ ฮ่าๆ” นางปริกเลิกคิ้วสูงด้วยความประหลาดใจ ก่อนทั้งสามจะหัวเราะออกมาพร้อมกัน “จ๊กแจ้งข่าวว่า แม่นายของมึงไปเผ่ายมบาลแล้วไซ้มัย ฮ่าๆๆ”

“อ๊ิบริก! อ๊ิบากป๊จจ มึงกล้าดียังไงมาแข่งแม่นายกู” ก่าไลไม่พูดเปล่า รีบปราดเข้าไปหมายตบปากนางปริก แต่บ่าวอีกสองคนก็เข้ามาขวาง ก่อนจะช่วยกันจับตัวก่าไลไว้ แล้วให้ปริกตบหน้าไปสองที ก่าไลพยายามดิ้นรนขัดขืนให้หลุดจากพันธนาการ แต่บ่าวทั้งสองก็จับไว้อย่างเหนียวแน่น ทว่าพอได้จังหวะเหมาะ ก็ถีบนางปริกเข้าโครมใหญ่ ทำให้ร่างท่วมเสียหลักล้มลงไปกับพื้น จากนั้นก็สะบัดหลุดจากการเกาะกุมของแป้น จึงหันมาตบสาละียดใหญ่ แต่นั่นยังไม่สาแก่ใจเธอ ก่าไลจ๋ามือจะตบอีกครั้ง แต่ก็มีเสียงเขมดงขึ้นเสียก่อน

“หยุดมือของเจ้าประเดี๋ยวนี้! กล้าดียังไงมาตบคนของข้า”

“บ่าวของคุณท้าววังแกบ่าวก่อนเจ้าคะ” ก่าไลทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าแล้วกล่าวเสียงอ่อย

“ยังจ๊กมาเถียงอีก ก็ข้าเห็นอยู่ว่าเจ้าตบนางสาละ”

“บ่าวพูดความจริงเจ้าคะ บ่าวมาที่นี่ ก็เพื่อต้องการมารายงานเรื่องของแม่นาย มิได้ต้องการมาหาเรื่องใคร แต่อ๊ิบริก เอี้ยบ้ำปริก เข้ามาหาเรื่องและทำร้ายบ่าวก่อนเจ้าคะ”

คุณท้าวกรมกตมองไปที่ปริก นางก็รีบปฏิเสธทันที

“บ่าวถามดีๆ เจ้าคะ ว่ามาทำอะไรที่นี่ แต่อีกาโลกลับทำโยโธหัง ถือว่าเป็นคนสนิทของแม่นายแก้วกัลยา มียอมบอกว่ามาทำอะไร บอกแต่ว่าจะมาพบคุณท้าว บ่าวจักขึ้นไปเรียนให้กียอม ก็เลยยื้อยุด จุกกระซากกันอย่างที่คุณท้าวเห็นเจ้าคะ”

“มิจริง! บ้าปริกพูดปดเจ้าคะ” ก่าไลรีบบอกคุณท้าว

“พอๆ ข้าเบื่อจักฟัง” คุณท้าวตัดบท “รีบพูดเรื่องของเจ้ามา มีอะไร”

“แม่นายพินแล้วเจ้าคะ บ่าวใคร่จักให้คนไปตามหมอมาดูแม่นายสักหน่อย เพราะแม่นายยังมีอาการปวดตามตัวอยู่เจ้าคะ”

คุณท้าวมกรับฟังด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่ยินดียินร้ายกับสิ่งที่ได้ยิน แต่จะให้เป็นเฉยเมยก็จะดูใจร้ายไปสักหน่อย จึงหันไปสั่งปริกด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

“เจ้าให้คนไปตามหมอไปดูแม่แก้วหน่อยเถิด” แล้วหันไปบอก ก่าไล “หมดธุระของเจ้าแล้ว ก็กลับไปดูแลเจ้านายของเจ้าประเดี๋ยวนี้ แล้วจงจำไว้ ทั้งเจ้าและนายของเจ้า อย่าก่อเรื่องอะไรให้ข้าต้องขุนเคืองใจอีก มิเช่นนั้น... ข้าจักบอกให้ออกพระส่งตัวพวกเจ้ากลับไปอยู่ที่เดิม และจักมิให้พ่อทศไปเยี่ยมนายของเจ้าอีก” พุดจบคุณท้าวก็เดินกลับเข้าไปพักผ่อนที่ซานเรือน ปล่อยให้ก่าไลได้แต่นั่งก้มหน้านิ่ง เม้มปากเข้าหากันแน่นด้วยความคับแค้นใจ

“จักมานั่งร่ำไรอยู่ทำไมเล่า กลับไปยังที่ของเจ้าได้แล้ว มิได้ยิน
สิ่งที่คุณท้าวบอกรึ...อีกำไล” นางปริกเท้าเอวมองกำไลอย่างเยาะหยัน

กำไลพยายามข่มความรู้สึกโกรธเกรี้ยวที่แล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ จ้อง
มองคนทั้งสามอย่างฝากความแค้น ก่อนจะเดินกระแทกเท้ากลับไปยัง
เรือนริมนวนของแก้วกัลยา

“ทำไมมิตายๆ ให้รู้แล้วรู้รอด สงสารท่านขุน ที่จักต้องมา
แต่งงานกับผู้หญิงร้ายกาจเช่นนี้” ปริกพูดออกมาเมื่อกำไลเดินไปไกล
แล้ว

“จริงของป้าปริก ข้าละเกลียดทั้งนายทั้งป่าว จงหลง พองชน
มิเกรงใจผู้ใด นี่ถ้าออกพระผู้เป็นบิดายังอยู่ คงจักเบ่งอำนาจยิ่งกว่านี้”
สาส์นพูดพลางลูบแก้มที่โดนตบบ่อยๆ เพราะยังรู้สึกชาอยู่

“จริงของนางสาส์น” แบนก็พยักหน้าเห็นด้วย

“เออละ พวกเจ้าแยกย้ายกันไปทำงานได้แล้ว นางสาส์นไปดูแลรับ
ในครัว แบนไปทำความสะอาดห้องท่านขุน ส่วนข้าจะไปดูแลความ
เรียบร้อยบนจวน” ปริกบอกกับป่าวทั้งสอง

“จะป้าปริก” แบนกับสาส์นรับคำ จากนั้นก็แยกย้ายไปทำงานของ
ตัวเอง

ตอนที่ ๒

หลังจากศึกเชียงไกรเชียงกรานที่ได้ประมือกับพระเจ้าตะเบ็ง
ชะเวตี้จนได้ชัยชนะ อโยธยาก็ก็นำทัพไปตีนครพิงค์เชียงใหม่ เมื่อได้ข่าว
ว่ามีการผลัดแผ่นดินเกิดขึ้น แต่ยังไม่ทันจะได้ทำสงคราม พระมหาเทวีจิร
ประภาผู้ครองนครพิงค์เชียงใหม่ในเวลานั้นได้เปิดเมืองยกเครื่องราช
บรรณการมาถวาย เพื่อขออ่อนน้อมต่อสมเด็จพระไชยราชาธิราช
พระองค์จึงรับพระราชไมตรีและได้บำเพ็ญพระราชกุศลอุทิศพระเมือง
เกษเกล้าร่วมกับพระมหาเทวีที่วัดโลกโมฬี จากนั้นจึงยกทัพกลับอโยธยา
ทว่าผ่านไปหนึ่งปี นครพิงค์เชียงใหม่ก็กระด้างกระเดื่องอีกครั้ง เมื่อหันไป
เข้ากับล้านช้าง

“ข้าได้รับสาสน์จากสมเด็จพระไชยราชา ให้จัดแต่งทัพหัวเมืองเหนือให้พร้อม เพื่อยกเป็นทัพหน้าขึ้นตีลำพูน แลเชียงใหม่” ออกญาพิษณุโลกบอกกับทหารคนสนิทที่เข้ามาประชุมพล

“เกิดกระไรขึ้นกับนครพิงค์เชียงใหม่ขอรับ” ขุนไชยสรเดชถามขึ้นด้วยความสงสัย เพราะทัพอโยธยาเพิ่งจักยกขึ้นเชียงใหม่เมื่อปีที่แล้ว ยังไม่ทันจะครบขบวนปี ก็ต้องยกขึ้นไปนครพิงค์อีกครึ่ง

“พระมหาเทวีจิริประภาหันไปเข้ากับล้านช้าง” ออกญาพิษณุโลกบอกกับทศ แต่เมื่อยังเห็นชายหนุ่มยังทำหน้าที่จนถึงอธิบายต่อ “เชียงใหม่มีความใกล้ชิดกับล้านช้างมากกว่าอโยธยา เพราะพระมหาเทวีจิริประภาเป็นพระมารดาของพระอัศวมเหสีในพระเจ้าโพธิสารราช ก็เท่ากับว่าเป็นพระอัยยิกาของพระไชยเชษฐาธิราชแห่งล้านช้าง”

“ข้าเข้าใจแล้วขอรับ” ทศพยักหน้าเล็กน้อย

“เจ้าจงไปเตรียมกองทะเลวงฟันของเจ้าให้พร้อม คาดว่าอีกไม่กี่เพลาคงจักได้เคลื่อนทัพ”

“ขอรับท่านเจ้าคุณ” เหล่าทหารในสังกัดออกญาพิษณุโลกรับคำ ก่อนจักแยกย้ายออกจากจวน

ขณะที่ทศจะไปแจ้งข่าวกับกองทะเลวงฟันของตัวเอง ทัพหรือหมื่นไชยเดชาก็ได้เรียกไว้ก่อน

“เสร็จงานแล้ว พี่จักกลับไปพักที่จวนรึไม่ว่า”

“ข้ายังมีแน่ใจ แต่เป็นไปได้ว่า อาจจักพักที่ค่าย”

“ข้าได้ข่าวจากเทพ ที่เพิ่งมาจากจวนแจ้งว่า แก้วกัลยาสิ้นคีนสติ แล้ว พี่จักไม่เข้าไปดูนางหน่อยรึ”

ทศลบถอนหายใจ แล้วตอบกลับไปว่า

“นางมีคนของนางคอยดูแลอยู่ ส่วนข้าก็มีงานสำคัญที่ต้องทำ หวังว่าเจ้าคงจักเข้าใจ แต่ถ้าเจ้าเป็นห่วงนางมากนัก ก็กลับไปดูแลนางเถิด เรื่องจัดเตรียมกองทัพ ข้าจัดการเองได้”

“แต่นางเป็นคู่หมั้นของพี่นะ มิใช่ข้า” ทศพยายามให้เหตุผล แต่ดูเหมือนจะไม่เข้าหูพี่ชาย

“เอาไว้ให้นางเป็นเมียของข้าก่อน เจ้าค่อยมาเจอก็เจ้าการ” พูดจบก็หันหลังเดินจากไปโดยไม่สนใจน้องชายของตัวเองอีก ปล่อยให้อีกฝ่ายยืนเกาหัวแกรกๆ ด้วยความมึนงง ว่าเหตุใดพี่ชายจึงได้หมางเมินกับคนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นคู่หมั้นของตัวเองนัก

ทศไม่ได้มาที่ค่ายอย่างที่ตั้งใจอย่างไว้ทีแรก แต่เขามาที่กระท่อมหลังหนึ่ง ซึ่งปลูกอยู่หลังค่ายทหารไม่ไกลนัก เขามักจะมาที่นี้บ่อยๆ และสบายใจทุกครั้งเมื่อได้มานั่งคุยกับเจ้าของกระท่อม

“ท่านขุนกินกระไรมาหรือยังเจ้าคะ ข้ามีน้ำพริกกับปลาตะเพียน
ย่าง เพิ่งทำเสร็จร้อนๆ เจ้าคะ” จันทรแรมเอ่ยถาม เมื่อเห็นขุนไชยสรเดช
มาเยือนที่เรือนของเธอ และกำลังทิ้งตัวลงนั่งบนแคร่ตัวเก่า

เขาไม่ตอบคำถามของเธอ แต่พูดไปอีกเรื่อง

“แคร่ตัวนี้เก่ามากแล้ว ไว้ให้ข้าเสร็จศึกจากเชียงใหม่ ข้าจะตัดไม้
ใหม่มาทำแคร่ให้เจ้า”

“ท่านขุนกำลังจักไปเชียงใหม่หรือเจ้าคะ” จันทรแรมเดินมาทั้ง
ตัวลงข้างชายหนุ่ม พลังมองหน้าเขาอย่างห้วงหาอาหาร

“ใช่ ในอีกไม่กี่เวลานี้” เขาบอกอย่างไม่ทู่ซื่อ ทว่าคนฟังกลับ
รู้สึกเดือดเนื้อร้อนใจแทน

“ศึกครั้งนี้หนักหนาเพียงใดเจ้าคะ”

“ก็คงพอๆ กับศึกเชียงไกรเชียงกราน เพราะครั้งนี้ล้านนามีล้าน
ช้างมาช่วยป้องกันพระนคร และพระไชยเชษฐาก็เป็นกษัตริย์นักรบที่
ชาญณรงค์สงคราม มิเป็นสองรองใคร”

คำพูดของชายหนุ่มทำให้นึกถึงศึกเชียงไกรเชียงกรานเมื่อ
หลายปีก่อน ถ้าไม่ได้เขาช่วยชีวิตไว้ เธอคงถูกทหารตองอูย้ายไปแล้ว
และเมื่ออโยธยามีชัยเหนือกองทัพของพระเจ้าตะเบ็งชเวตี้ ทำให้ชาว
มอญไม่ต้องตกเป็นเชลยศึกในครั้งนั้น ทว่าเธอเลือกที่จะติดตามเขามา
อยู่ที่พิษณุโลกสองแคว เพราะเธอตัวคนเดียว ไม่มีญาติพี่น้องที่เมือง

เสียงไกรเชียงกราน ซึ่งออกขุนก็เข้าใจจึงพาเธอมาอยู่ที่กระท่อมแห่งนี้ และตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา เขาก็แวะเวียนมาเยี่ยมเธอเสมอ ทำให้ไม่รู้สึกรว่าเหงาเวลาที่ต้องอยู่คนเดียว

“เยี่ยงไร ก็ต้องระวังตัวเองให้จงหนัก อย่าลืมนะว่ามีใครบางคนรอท่านอยู่ตรงนี้” จันทรเฒ่อมองชายหนุ่มด้วยสายตาสื่อความหมายลึกซึ้ง ว่ารักและเป็นห่วง ซึ่งอีกฝ่ายก็รับรู้ได้ และเขามักจะมองสบด้วยแววตาเฉื่อยอทรอยู่เสมอ และนั่นก็ทำให้จันทรเฒ่คิดเข้าข้างตัวเองว่า เขาคงจะมีใจให้เธอบ้าง แต่ผ่านมาหลายปีแล้ว เขาก็ไม่เคยแสดงออกมากไปกว่านี้ จึงไม่กล้าเอ่ยถามความในใจที่เก็บเอาไว้เนิ่นนาน

“ข้าจักรวังตัว” ทศคลี้อยมเล็กน้อย แล้วลุกขึ้นยืน “ข้าต้องไปแล้ว มีงานอีกมากที่ต้องทำ”

“จักมิกินกระไรหน้อยหรือเจ้าคะ” จันทรเฒ่ลุกขึ้นตาม อยากจะจับแขนเขาไว้ แต่ก็ไม่กล้าพอที่จะทำอย่างนั้น

ขุนไชยสรเดชสายศิระชะเล็กน้อย “ข้ากินมาจากจวนท่าน ออกญาแล้ว ยังอิมอยู่เลย ไว้ให้ข้ากลับมาจากเชียงใหม่ ข้าจักมานั่งกินข้าวกับเจ้า...ดีมัย”

“เจ้าคะ” หญิงสาวจะตอบอะไรมากไปกว่านี้ได้ กว่าที่จะถึงวันนั้น เธอคงรอเขาจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ แต่ก็ไม่กล้าเรียกร้องอะไร “ขอให้ท่านขุนสวัสดิมีชัย ปลอดภัยกลับมาชนะเจ้าคะ” จันทรเฒ่มกมือไหว้

“ขอปใจสำหรับคำอวยพรของเจ้า ข้าและอโยธยาจกต้องมีชัยกลับมาแน่นอน” เขาจับดาบที่ถือไว้มัน แล้วเดินออกจากเรือนของจันทรแรมไปอย่างสบายใจ คำพูดและรอยยิ้มของเธอทำให้เขามีกำลังใจอย่างประหลาด ต่างจากใครบางคนที่ชอบทำให้เขาเดือดเนื้อร้อนใจอยู่เสมอ

จันทรแรมมองตามร่างกำยำเดินจากไปจนลับสายตา แล้วค่อยๆ ึ่งตัวลงนั่งบนแคร่ตัวเก่า พลังคิดว่าหากวันหนึ่งท่านขุนยอมรับในตัวเธอขึ้นมา แล้วครอบครัวของเขาละ จะอยากรับผู้หญิงที่ไม่มีหัวนอนปลายเท้าอย่างเธอหรือ และที่สำคัญเธอเป็นคนมอญ มิใช่ชาวอโยธยาหรือพิษณุโลกสองแควอย่างเขา

ณ จวนออกพระพิเชษฐไชย

เมื่อทัพบกทัพขึ้นมาบนจวน ทั้งสองก็ได้กลิ่นแกงมัสมั่นของชอบของพี่ชายคนโตหอมฟุ้งไปทั่วชานเรือน แต่น่าเสียดายที่อีกฝ่ายไม่ได้กลับมาด้วย ทัพบกทัพเดินไปทิ้งตัวลงข้างตั่ง ที่ตอนนี้งตั้งสำหรับอาหารเย็นไว้แล้ว เทพเปิดฝาชื้อออก ก็เห็นของโปรดของพี่ชายคนโตเป็นส่วนใหญ่ มีแค่ปลานิลทอดกรอบ ที่เป็นของโปรดของตัวเอง ก็อดอิจฉาพี่ชายคนโตไม่ได้ ที่มารดาเอาใจด้วยการทำของโปรดให้กินเสมอ ขณะที่ทัพบ

มองน้ำพริกปลาทุเคียงกับผักลวกผักสดหลากชนิด ก็คลี่ยืมออกมาเล็กน้อย สำหรับเขาเพียงแค่นี้ก็ทำให้เจริญอาหารได้แล้ว

เมื่อนางปริกเห็นหมื่นไชยเดชากับหมื่นไชยพลพายกลับมาแล้ว ก็รีบให้สาส์นไปรายงานเจ้านาย ไม่นานร่างท้วมของคุณท้าวมรกตก็เดิน นวนายมาที่ชานเรือน ก่อนจะเอ่ยถามถึงลูกชายคนโต เมื่อไม่เห็นอยู่ บริเวณนั้น

“แล้วทศมิได้กลับมาด้วยรี”

“พี่ทศอยู่ค่ายเพื่อเตรียมทหารออกศึกขอรับท่านแม่” ทัพเป็นคนตอบ

“จักมีสงครามอีกแล้วรี” คุณท้าวมรกตยกมือทาบอก ทำหน้าตกใจ

“พ่ออยู่หัวจักยกทัพขึ้นเหนือไปตีเชียงใหม่ มีรับสั่งให้ออกญาพิษณุโลกเป็นทัพหน้าขอรับ” ทัพพูดพลางลุกขึ้นไปประคองมารดามานั่งที่ตั่ง ขณะที่เทพหยิบพัดมาพัดให้มารดาอย่างเอาใจ

“มิต้องกังวลไปดอกขอรับ ทัพของพ่ออยู่หัวมิเคยพ่ายแพ้แก่ผู้ใด และยังมีทัพหน้าที่เชี่ยวชาญยุทธ์อย่างออกญาพิษณุโลกด้วยแล้วไซ้รู้ อย่างไรก็ตามก็ต้องมีชัยกลับมาแน่นอน” ทัพบอกด้วยความมั่นใจ ทำให้คุณท้าวมรกตสบายใจขึ้นเล็กน้อย

“พ่อของพวกเขาเจ้าลงไปโยธยาหลายขวบเดือนแล้ว คงจักตามพ่ออยู่หัวไปเล่นศึกด้วย กว่าจักกลับจวนคงหลังเสร็จศึกจากนครพิงค์-เชียงใหม่นี้ข้าคงจักต้องอยู่คนเดียวอีกตามเคย” คุณท้าวรำพึงออกมาอย่างปลงๆ ขนาดมีลูกชายถึงสามคน แต่ก็มีเคยได้อยู่กันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาเลยสักครั้ง

“อยู่คนเดียวที่ไหนท่านแม่ ท่านแม่มยังมีบ่าวอีกเป็นโขยง ไหนจักแกวักถลาอีก” เทพบุตรขึ้นอย่างไม่คิดอะไร ทว่ากลับทำให้สีหน้าของมารดาเปลี่ยนไปทันที

“แม่แกวอยู่ที่นี่มีแต่สร้างปัญหา ครั้นจักให้กลับไปอยู่ที่เดิมก็เกรงใจออกพระพ่อของพวกเขาเจ้า นางมีเคยทำให้ข้ามีความสุข จักมาสงบหูก็ตอนนางมาป่วยนี้แหละ แต่เห็นบ่าวของนางมารายงานว่า นางสิ้นสติแล้ว อีกมีนาคอก เดียวก็คงก่อปัญหาอีก”

สองพี่น้องมองหน้ากันแต่ต่างความรู้สึก ท้าวรู้สึกเห็นใจและสงสาร ขณะที่เทพรู้สึกเอือมระอา เขาเข้าใจความรู้สึกของคนเป็นแม่และเห็นใจพี่ชายคนโต ถ้าเขาโดนคลุมถุงชนแบบนี้ จะหนีออกจากบ้านไปให้รู้แล้วรู้รอด จะขอย้ายไปรับราชการอยู่โยธยาโดยไม่กลับมาอีก ใครจะทนอยู่กับคนที่ไม่ได้รักได้

เมื่อทัพกินอาหารเย็นเสร็จแล้ว เขาลงจากจวนไปยึดเส้นยึดสาย ที่สวนหย่อมด้านหลังจวน เดินชมนกชมไม้ไปเรื่อย กระทั่งเดินมาถึง บ้านเรือนไทยหลังย่อม เขาไม่ได้ตั้งใจเดินมาถึงนี้ แต่เมื่อมาถึงแล้วเข้าไป ทักทายเจ้าของเรือนน้อยจะเป็นไร

“แก้วกัลยา...อยู่รีไม่...เข้ามาเยี่ยม”

เงิบไปชั่วอึดใจ ก็ได้ยินเสียงคนเดินลงมาจากเรือนไทยหลัง ย่อม

“หมื่นไชยเดชา นั่นเอง นี่กว่าผู้ใด เชิญขึ้นเรือนเจ้าคะ” บ้าสำลียกมือไหว้ แล้วเชิญชวนชายหนุ่มขึ้นเรือนอย่างยินดี

แก้วกัลยามองชายหนุ่มร่างสูงเดินขึ้นมabenเรือน พลังคิดว่า บุรุษผู้นี้คือคู่หมั้นของเธอ แต่พอใกล้เอ่ยเรียกชื่อที่ไม่คุ้นเคย จึงทำให้เธอสับสน แต่ถึงกระนั้นก็ยกมือไหว้ชายหนุ่มอย่างอ่อนช้อย ทำให้ทัพรู้สึกประหลาดใจกับกิริยาที่เปลี่ยนไปของหญิงสาว

“หมื่นไชยเดชา น้องชายของขุนไชยสรเดชไงเจ้าคะ” เมื่อเห็นเจ้านายทำหน้าฉงน กำไลจึงรีบบอกให้หายสงสัย

“ข้าได้ข่าวว่าเจ้าอาการดีขึ้นแล้ว จึงมาเยี่ยมเสียน้อย ก่อนที่ข้าจักขึ้นเหนือไปทำศึกกับนครพิงค์เชียงใหม่” ทัพพูดพลางนั่งลงบนเบาะนั่งตรงข้ามกับแก้วกัลยาที่กำไลจัดเตรียมไว้ให้ จากนั้นกำไลก็ลงจากเรือนไปเตรียมของว่างมาให้หมื่นไชยเดชา

“ขอบพระคุณหมื่นไชยเดชา ที่เป็นห่วงเจ้าค่ะ”

“เรียกข้าพี่ทัพเหมือนที่เคยเรียกเถิด เรียกชะเต้มยศ รู้สึกแปลกๆ
เยี่ยงไรมิรู้” ทัพพุดกลั้วหัวเราะ ทำให้หญิงสาวคลี่ยิ้มบาง

“เจ้าค่ะพี่ทัพ แล้วนี่พี่ทัพจักไปนครพิงค์เชียงใหม่มานานแค่ไหน
เจ้าค่ะ”

“จนกว่าอโยธยาจักได้ชัยชนะอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ข้าก็มิรู้
เหมือนกันว่าต้องใช้เวลานานเท่าไร”

จริงๆ แก้วกัลยาอยากซักถามอะไรมากกว่านี้ เพราะเธอไม่รู้เรื่อง
อะไรเลย แต่ก็เกรงว่าชายหนุ่มอาจจะรำคาญ จึงชวนหมื่นไชยเดชากิน
ของว่างที่กำไลยกมาวางบนตั่งเมื่อครู่

“พี่ทัพลองกินขนมฝีมือป้าสำลีสิเจ้าค่ะ รสชาติกลมกล่อมทีเดียว
ข้าว่าจักเรียนการทำขนมจากนางหลังจากหายดีแล้ว เมื่อพี่ทัพกลับมา
จากนครพิงค์เชียงใหม่ ข้าจักได้ทำขนมให้พี่ทัพได้กินบ้าง”

ทัพเกือบจะลาลึกขนมเมื่อแก้วกัลยาพุดจบ เธอเปลี่ยนไปมาก
เปลี่ยนไปราวกับคนละคน พุดจาไฟเราะอ่อนหวานไม่พอ ยังมีน้ำใจจะ
ทำขนมให้เขาได้ชิม ถ้าสิ่งที่เธอพุดมาจากน้ำใสใจจริง มารดาของเขา
น่าจะพุดผิด ที่บอกว่าหลังจากเธอฟื้นคืนสติแล้ว จะก่อปัญหาให้ท่าน
ต้องปวดหัวอีกคราเป็นแน่